

arts aan een longarts moest laten zien . . . Van dat ogenblik af was „misleiding” verder onmogelijk. In feite trad de situatie in, die zich ook zou hebben voorgedaan als wij in het begin de door collega RENES aanbevolen gedragslijn hadden gevolgd. Wat leerde deze situatie ons?

Het bleek, dat er een ontzaglijk verschil bestaat tussen sombere, maar niet bevestigde vermoedens en de wrede zekerheid van het bezit ener ongeneeslijke kwaal. De man was verbitterd en kon zijn lot niet aanvaarden. De longarts en de radioloog trachtten hem tezamen met de huisarts — wiens taak nog heel wat zwaarder was dan de onze — zoveel mogelijk tot steun te zijn. Vooral de longarts wist in een (moeilijk) gesprek van mens tot mens een zekere berusting te verkrijgen. Een gelukkige omstandigheid was daarbij, dat de zieke in het geheel geen klachten had. Hierop voortbouwend werd hem erop gewezen, dat een verdere uitbreiding van de kwaal nog jaren op zich zou kunnen laten wachten en hij zijn goede welbevindingen vooral moest benutten om zijn leven zoveel mogelijk op de oude voet voort te zetten. Inderdaad is dit enige tijd gelukt, maar niemand onzer weet, wat er in stilte in deze man is omgegaan.

Weer enige maanden later ontwikkelden er zich enkele kleine huidmetastasen. Het was toen, dat de Voorzienigheid de helpende hand uitstak. Terwijl wijzelf geen enkel uitzicht meer zagen en ook ieder woord van bemoediging ons onmogelijk leek, volgde in snel tempo een uitzaaiing naar de hersenen. Zo stierf hij in een toestand van volledige verwardheid, voor zijn verwanten vreselijk om aan te zien, maar voor hemzelf een genadig einde...

Arnhem, 25 juni 1960

H. R. BAX

HYPOGLYKEMIE TEN GEVOLGE VAN MESODERMALE GEZWELLEN

Het referaat van collega P. VAN LEEUWEN in dit *Tijdschrift* (1960) bracht mij een geval van myosarcoma uteri met hypoglykemische werking in herinnering. Het werd beschreven door J. UFER (1943) en door mij gerefereerd (1943). Na enucleatie van het gezwel volgt prompt herstel ten aanzien van de aanvallen van hypoglykemie. Aan de door MILLER e.a. gepubliceerde serie mesodermale tumoren met bloedsuikerverlagende werking moge dus dit geval met zijn bijzondere lokalisatie worden toegevoegd.

Literatuur: HEIDE, H. M. VAN DER (1943) Hypoglykemie bij myosarcoma uteri. *Ned. T. Geneesk.* **87**, 1031. — LEEUWEN, P. VAN (1960) Hypoglykemie ten gevolge van mesodermale gezwellen. *Ned. T. Geneesk.* **104**, 1004. — UFER, J. (1943) *Dtsch. med. Wschr.* **68**, 206.

Rotterdam, juni 1960

H. M. VAN DER HEIDE

MEDEDELINGEN VAN DE REDACTIE

JAARREGISTERS GEVRAAGD.

Op ons Redactie bureau is dringend behoefte aan enkele exemplaren van de registers 1952 en 1953 (jaargang 96 en 97). Hiervan zijn er bij de uitgevers geen meer voorradig. Zijn er lezers die ons hieraan kunnen helpen? Onkosten worden gaarne vergoed.

REDACTIE

BERICHTEN

BUITENLAND

Wereldberichten

Internationale conferentie over vaccinatie tegen poliomyelitis met levend virus. — Begin juni werd te Washington opnieuw een internationale bespreking over levende poliomyelitisvaccine gehouden, georganiseerd door de Wereldgezondheidsorganisatie en het Pan American Sanitary Bureau. Ongeveer honderd afgevaardigden vertegenwoordigden 20 landen; de pioniers COX, KOPROWSKI en SABIN waren aanwezig. Tot de vele onderwerpen die ter sprake kwamen, behoorde de vraag, of men de drie vaccines (tegen de drie typen) als mengsel (cocktail-vaccine) zal toepassen of afzonderlijk.

In het algemeen verkoos men de tweede methode, „because the body might miss one in a cocktail”. Opnieuw vernam men het bezwaar, dat andere entero-virussen de nesteling en groei van de vaccine in het darmkanaal kunnen belemmeren. Over de mogelijkheid, dat levende vaccine, na aan een aantal mensen te zijn toegediend, nu zelf in de samenleving zijn weg zal zoeken en aldus het natuurlijke virus zal verdringen, was het optimisme niet algemeen. Wel verspreidt zich de toegepaste levende vaccine snel in kleine, dichte gemeenschappen (gezin).

Opnieuw waren er rapporten over de onvolkomen genetische stabiliteit: de uitgescheiden vaccine blijkt voor apen, bij infectie van het centrale zenuwstelsel, meer virulent dan de aanvankelijk toegediende entstof. In de praktijk van vele miljoenen vaccinaties heeft dit niet tot enig accident geleid, maar er zijn nog steeds onderzoekers bij wie de toegenomen virulentie zwaar weegt. Prof. DICK (Belfast), die niet zo lang geleden de levende vaccine vergeleek met een wezen dat als een lam door de mond naar binnen treedt en als een leeuw de anus verlaat, trachtte in de slotzitting de protagonisten van de levende en van de dode vaccine tot elkander te brengen. „Salk vaccine (killed virus) gives necessary protection and is used in the USA and Western Europe; Soviet and Eastern Europe have launched equally massive campaigns with live virus. Why not treat these two complimentary efforts as greatest ever trials with mutual co-operation and surveillance, in the medical sense?” Meer „toast” dan praktisch voorstel (*World Health Organization Press*, 16 juni; *Med. Offr.*, 24 juni, bl. 373).

Frequentie van geslachtsziekten. — Het bericht over syfilis, epidemisch heersend in de Amerikaanse staat Maryland (zie deze rubriek bl. 1398) geeft de redactie van de *Lancet* (25 juni, bl. 1396) aanleiding, op het onderwerp terug te komen. Tot de landen waar syfilis in de laatste jaren evenals in de Verenigde Staten is toegenomen — Finland, Frankrijk, Italië — behoort Engeland niet. Het aantal Engelse syfilislijders die, korter dan een jaar tevoren besmet, poliklinieken bezochten, bedroeg in 1946 17.675, in 1958 704. Daarentegen stijgt het aantal lijders aan gonorrhoe ook in Engeland; op het jongste congres van de Royal Society of Health kwamen ter gelegenheid van het symposium cijfers ter tafel die leerden, dat bij 147 Britse poliklinieken laatstgenoemde categorie in 1958, vergeleken met 1957, met 13,8 pct was toegenomen. Verreweg de sterkste toeneming betreft 18- en 19-jarigen.

Ook de syfilisepidemie in Maryland, waarbij men uitgaande van één patiënt 44 nieuwe ziektegevallen opspoorde, heerste hoofdzakelijk onder jonge mensen: slechts een vier-tal was ouder dan 25 jaar, en de jongste patiënt was een meisje van 13 jaar. De Amerikaanse „Association of Health Officers”, de „American Venereal Disease Association” en de „American Social Health Association” verklaarden on-